

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **Ing. V. J.**, zastoupen JUDr. Františkem Novotným, advokátem se sídlem Purkyňova 2/74, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, odbor provozu silničních vozidel, se sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 5. 2010, č. j. 1 Ca 16/2009 – 30,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 17. 5. 2010, č. j. 1 Ca 16/2009 - 30, zamítl žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Ministerstva dopravy, odboru provozu silničních vozidel (dále jen „ministerstvo“) ze dne 15. 5. 2009, č. j. 384/2009-160-SRP/3, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravních přestupků (dále jen „magistrát“) vydaného dne 20. 10. 2008, č. j. MHMP 657028/2008/Kar, spis. zn. S-MHMP 396726/2008 kar/Kar, jímž byl stěžovatel uznán vinným z přestupku podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bodu 3. zákona č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), jehož skutkovou podstatu stěžovatel naplnil porušením ust. § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Za protiprávní jednání byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 2500 Kč. V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že neshledal důvodnou námitku, že se ministerstvo nevypořádalo s tvrzením, že stěžovateli bylo znemožněno provedení důkazu, respektive obstarání znaleckého posudku, když mu nebyla

poskytnuta dokumentace silničního laserového rychloměru MicroDigiCam LTI, výr. č. UX 018467. Z protokolu o ústním jednání vyplynulo, že stěžovatel požádal o kopie spisového materiálu, jehož součástí je mimo jiné kopie ověřovacího listu č. 8012-OL-26654-07 a také manuál pro použití přístroje. Jiné informace o přístroji obsahem spisu nejsou a lze předpokládat, že ani nebyly, neboť pro zjištění skutečnosti, zda byl spáchán přestupek, či nikoliv, tyto dokumenty postačovaly. Podle městského soudu je třeba připomenout, že správní orgány se řídí zásadou materiální pravdy. Tato zásada byla upravena s ohledem na požadavek procesní ekonomie (stejně jako v ostatních procesních předpisech), protože zjišťovat stav věci je časově i finančně náročné a zpravidla i objektivně nemožné. Podle stávající úpravy by mělo být řízení vedeno co nejúčelněji, nejrychleji a nejlevněji. S ohledem na tento princip nebyl v daném případě podle městského soudu magistrát povinen nechat provést znalecký posudek, což ani stěžovatel nepožadoval, ale postačovaly mu podklady, které si v daném případě opatřil, tj. záznam o spáchání přestupku ze dne 13. 6. 2008, jehož součástí je pořízená fotodokumentace a ověřovací list o měřícím přístroji. Podle autorizační listiny byl tento rychloměr způsobilý ke kontrole dodržováni pravidel silničního provozu do 13. 11. 2008. Magistrát dal stěžovateli prostor k tomu, aby prokázal opak, když přerušil řízení za účelem doplnění dokazování. Nebylo pak chybou magistrátu, že dokumentaci potřebnou ke zpracování znaleckého posudku stěžovateli nepředal, neboť jí ani nedisponoval. Pokud chtěl stěžovatel ze své iniciativy nechat zhotovit znalecký posudek, bylo na něm, aby si opatřil potřebnou dokumentaci. S touto námitkou souvisí i další tvrzení stěžovatele o užití tempomatu nastaveného na rychlost 52 km/h v době provedení kontroly. Použitím tohoto přístroje, ačkoliv městský soud nezpochybňuje jeho spolehlivost, nelze vyvrátit, resp. zpochybnit, hodnoty naměřené přístrojem, který má podle autorizační zkoušky všechny požadované metrologické parametry. Pokud by městský soud připustil opačný závěr, orgány oprávněné k provádění kontroly bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích by jen stěží prokazovaly, že v okamžiku měření měli řidiči zapnutý tempomat na nejvyšší povolenou rychlost. Navíc by nastala absurdní situace, že by byli zvýhodněni jen řidiči motorových vozidel vybavených těmito přístroji. Městský soud se neztotožnil s názorem stěžovatele, že ministerstvo nepřihlédlo k námitce, že stěžovatel měl v době měření zapnutý tempomat. Ministerstvo v odůvodnění svého rozhodnutí konstatovalo, že jde o tvrzení nijak nepodložené, a tedy i nevěrohodné, které proti nijak relevantně nezpochybněnému důkazu záznamem z provedeného měření rychlosti nemůže obstát. Přestože jde o stručné vyjádření, svoji povinnost vyjádřit se ke všem námitkám uvedeným v odvolání ministerstvo splnilo. Rovněž není pravdivé tvrzení o tom, že v ověřovací listině přístroje není uvedeno datum ověření, doba celkového užívání konkrétního rychloměru a ani počet jeho případných poruch a oprav. Městský soud přisvědčil stěžovateli, že ministerstvo v odůvodnění napadeného rozhodnutí nesprávně uvedlo datum vydání rozhodnutí magistrátu, ale jedná se o chybu písařskou, která neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Tomu, že ministerstvo přezkoumávalo správné rozhodnutí, svědčí obsah odůvodnění.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost, protože podle jeho názoru je rozsudek městského soudu nezákonný a nepřezkoumatelný ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Stěžovatel poukázal na to, že ve správním řízení měl velmi málo času k opatření znaleckého posudku, kterým by byla na jisto postavena skutečnost správnosti měření rychlosti jeho vozidla záznamovým zařízením silničního laserového rychloměru MicroDigiCam LTI, výr. č. UX 018467. Vzhledem k tomu, že

tento rychloměr byl v České republice uveden do provozu v červnu 2007, je vyráběn ve 12 různých variantách, z nichž každá v dalších 4 typech, nebylo možno z předložené, velmi částečné, dokumentace dovodit, o kterou variantu a typ se jedná. Proto stěžovatel nebyl ve lhůtě 30 dnů, jež mu magistrát poskytl, schopen zajistit potřebnou dokumentaci pro zadání znaleckého posudku. Pokud by magistrát stěžovateli sdělil přesně, o jaký přístroj se jednalo, mohl by za pomoci soudního znalce zjistit, za jakých podmínek přístroj vykazuje chyby ve svých funkcích. Je všeobecně známo, že každý z obdobných rychloměrů používaných v praxi k týmž účelům vykazuje chyby v měření za určitých okolností. Konkrétní přístroj, dovážený z USA, byl v provozu pouhý rok. Stěžovatel dále namítal, že při zaměření jeho automobilu na vzdálenost 163 m by při údajně jemu naměřené rychlosti činila brzdná dráha jeho automobilu cca 127 m a v součtu s reakční dobou by nikdy nemohl přejet z levého jízdního pruhu do pravého a zabrzdit u policistů. Stěžovatel také vyjádřil nesouhlas se závěrem městského soudu, že chyba v označení data rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jíž se dopustilo ministerstvo, je chybou písařskou. Podle jeho názoru tato chyba způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí ministerstva, neboť se nevyskytuje pouze v odůvodnění, nýbrž i ve výroku rozhodnutí, když místo správného data 14. 10. 2008 je uvedeno datum nesprávné, a to 20. 10. 2008. Není tak postaveno na jisto, zda se ministerstvo opravdu zabývalo odvoláním stěžovatele proti rozhodnutí magistrátu ze dne 14. 10. 2008. Na základě výše uvedeného stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle obsahu správního spisu dne 13. 6. 2008 v 15:53:18 pracovník policie ČR silničním rychloměrem LaserDigiCam LTI, v.č. UX 018467, vozidlu Audi A8 modré barvy RZ: x v místě s nejvyšší povolenou rychlostí 50 km/h naměřil rychlost 80 km/h, vozidlo zastavil a jako řidiče zjistil stěžovatele. Dne 4. 8. 2008 bylo zahájeno se stěžovatelem ve věci jeho přestupku správní řízení. Do protokolu o ústním jednání dne 3. 9. 2008 stěžovatel uvedl, že v daném místě měl ve vozidle zapnutý tempovat, který byl nastaven na rychlost 52 km/h. Dále požádal magistrát o kopii spisového materiálu s tím, že si k věci nechá udělat znalecký posudek na silniční laserový rychloměr v souvislosti s měřením jeho rychlosti, který do 3. 10. 2008 předloží. Dne 20. 10. 2008 vydal magistrát rozhodnutí sp. zn. S-MHMP 396726/2008, č. j. MHMP 657028/2008/Kar, jímž byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o přestupcích. V odůvodnění tohoto rozhodnutí magistrát mimo jiné uvedl, že vyhověl žádosti stěžovatele o kopii spisového materiálu a vyčkal na jeho podání do 3. 10. 2008. Vzhledem ke skutečnosti, že stěžovatel do tohoto data žádný posudek nebo své vyjádření nedoručil, a dokonce ani do doby vydání rozhodnutí, neshledal magistrát žádné důvody pro to, aby ve věci nemohl rozhodnout. Magistrát v odůvodnění svého rozhodnutí dále uvedl, že považuje tvrzení stěžovatele ohledně jeho rychlosti jízdy za ničím nepodložené a odporující důkazům, které byly nashromážděny policejním orgánem a které svědčí v jeho neprospěch.

Stěžovatel sice v kasační stížnosti podřadil své stížní námitky pod ust. § 103 odst. 1 a) a d) s. ř. s., ale z jejich konkretizace je zřejmé, že ve skutečnosti namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí ministerstva (nikoli městského soudu) pro nedostatečnou identifikaci prvostupňového rozhodnutí a vady spočívající v postupu ve správním řízení (neumožnění doložit posudkem správnost či nesprávnost měření rychlosti laserovým rychloměrem). Namítá tedy stížní důvod ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí ministerstva ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., jež měla být způsobena chybou v označení data rozhodnutí magistrátu, jež bylo předmětem přezkoumání v odvolacím řízení. Podle ust. § 71 odst. 2 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), se vydáním rozhodnutí rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle ust. § 19, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: "Vypraveno dne:". Ze správního spisu vyplývá, že na první straně rozhodnutí magistrátu sp. zn. S-MHMP 396726/2008, č. j. MHMP 657028/2008/Kar, ze dne 14. 10. 2008, je uvedeno razítko „Vypraveno dne“ s datem 20. 10. 2008. Datum 20. 10. 2008 je tedy s ohledem na ust. § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu datem vydání rozhodnutí, což je úkon, kterým správní orgán vyjadřuje svoji vůli navenek vůči účastníku řízení. Ministerstvo tak nepochybilo, pokud rozhodnutí magistrátu identifikovalo datem jeho vydání. Naopak městský soud pochybil, pokud uvedl, že ministerstvo v odůvodnění napadeného rozhodnutí nesprávně uvedlo datum vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně a označil toto údajné pochybení za písařskou chybu. Toto pochybení městského soudu však nemá vliv na zákonnost jeho rozsudku. Datum 14. 10. 2008 je s největší pravděpodobností datem přijetí rozhodnutí magistrátem, jež nutně nemusí být totožné s datem vydání rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2010, č. j. 7 As 11/2010 - 134, dostupný na www.nssoud.cz). Rozhodnutí magistrátu, jež bylo předmětem odvolacího řízení, tak je v rozhodnutí ministerstva zcela jednoznačně identifikováno datem, číslem jednacím a spisovou značkou, a i z jeho obsahu je zcela zřejmé, že se ministerstvo zabývalo rozhodnutím ve věci přestupku stěžovatele ze dne 13. 6. 2008, jehož průběh je v rekapitulační části rozhodnutí o odvolání popsán. Rozhodnutí magistrátu je tak v rozhodnutí ministerstva dostatečně specifikováno a není zaměnitelné s rozhodnutím jiným. Námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí ministerstva tak není důvodná.

Stěžovatel dále namítal, že mu magistrát poskytl jen velmi málo času k obstarání znaleckého posudku, který by postavil najisto správnost měření rychlosti jeho vozidla použitým rychloměrem. K této námitce Nejvyšší správní soud nejprve uvádí, že správní orgány musí vždy, s ohledem na zásadu materiální pravdy, v souladu s ust. § 3 správního řádu postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Z protokolu o ústním jednání vyplynulo, že to byl stěžovatel, kdo sdělil, že do 3. 10. 2008 předloží magistrátu znalecký posudek na silniční laserový rychloměr a požádal o kopii spisového materiálu. Ze správního spisu dále nevyplývá, že by požádal správní orgán o prodloužení této lhůty a že by požadoval konkrétní technickou dokumentaci k přístroji – silničnímu laserovému rychloměru MicroDigiCam LTI, v. č. OX 018467. Magistrát poté vyčkal s vydáním rozhodnutí až do 20. 10. 2008, a tím poskytl stěžovateli dostatečný časový prostor k vyjádření či doplnění podkladů. Součástí správního spisu jsou důkazy,

s nimiž byl stěžovatel seznámen, a to zejména fotografický snímek č. 25 na radaru v. č. UX 018467, na němž je zdokumentováno měřené vozidlo včetně SPZ, spolu se záznamem o přestupku, jenž obsahuje datum, čas a místo měření, naměřenou rychlost, polohu rychloměru, číslo snímku, výrobní číslo rychloměru a popis vozidla. Součástí správního spisu je také ověřovací list Českého metrologického institutu č. 8012-O-265-07 pro silniční laserový rychloměr v. č. UX 018467. Magistrát tak měl v době, kdy vydal rozhodnutí dostatek důkazů prokazujících vinu stěžovatele, se všemi těmito důkazy byl stěžovatel seznámen a žádné jiné důkazy magistrátu nepředložil ani nenavrhl, aby magistrát dokazování doplnil. Pouhé ničím nepodložené tvrzení stěžovatele, že měl ve vozidle zapnutý tempomat na jinou než policií naměřenou rychlost, nemůže samo o sobě zpochybnit skutečnosti vyplývající ze shromážděných důkazů, zejména výsledek měření použitým silničním rychloměrem a způsobit nastoupení zásady *in dubio pro reo*, neboť žádná relevantní pochybnost, kvůli níž by bylo na místě věc posoudit příznivěji pro stěžovatele, nevyšla najevo. K námitce, že je všeobecně známo, že každý z rychloměrů používaných v praxi k týmž účelům vykazuje chyby v měření za určitých okolností a k délce provozu přístroje, Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že obecně nelze vyloučit, že v některém z případů může dojít k poruše na měřícím zařízení. V daném případě však žádné skutkové okolnosti, mimo ničím nedoloženého tvrzení stěžovatele, nenasvědčovaly tomu, že by předmětný silniční laserový rychloměr naměřil nesprávnou hodnotu. Z obsahu správního spisu vyplývá, že tento typ měřidla byl certifikován dne 11. 10. 2004 (certifikát ČMI č. 0111-CS-C141-04, na nějž odkazuje ověřovací list) a poté byl ověřen zkouškou v laboratoři Českého metrologického institutu, která konstatovala, že splňuje všechny požadované metrologické parametry a lze jej používat pro měření rychlosti silničních vozidel s dobou platnosti ověření do dne 13. 11. 2008. S ohledem na uvedené, nevyvstala ve věci potřeba nějakým způsobem doplnit dokazování pro to, aby mohl magistrát ve věci rozhodnout bez důvodných pochybností. Oba správní orgány, a stejně tak městský soud, správně posoudily, že shromážděné důkazy prokazují vinu stěžovatele.

Stížní námitkou týkající se délky brzdné dráhy a možnosti či nemožnosti zastavit u policisty při naměřené rychlosti 80 km/h se Nejvyšší správní nemůže zabývat, neboť tomu brání ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. Podle citovaného ustanovení není kasační stížnost přípustná, opírá-li se mj. o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. V žalobě nebyla argumentace ohledně možnosti či nemožnosti zastavit v místě u policisty zmíněna, a to ani v náznaku či nepřímo. Tato stížní námitka tak není přípustná (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 – 49, publikovaný pod č. 419/2004 Sb. NSS a na www.nssoud.cz).

Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). O věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, když neshledal ani jiný důvod, pro nějž by nařízení jednání ve věci bylo vhodné.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků

náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatelka v řízení úspěch neměla a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. září 2010

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu